

udgifter først udbetales til vedkommende menighedsråd efter provstiudvalgets særlige udgiftsordre. Også disse beløb skal i alle tilfælde indbetales til kirkekasserne og regnskabsførelsen vil derfor finde sted i disse.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til § 7, stk. 6, 2. pkt., i lov om folkekirkens lønningsvæsen m.m.

Til § 20

Grundlaget for statens økonomiske tilskud til folkekirken findes i § 1 i lov om folkekirkens lønningsvæsen m.m.

Overvejelserne om en revision af denne bestemmelse har som udgangspunkt haft, at statens tilskud ikke skulle hverken forhøjes eller nedsættes. Det har ved lovforslagets udarbejdelse været tilsigtet inden for den således lagte økonomiske ramme at tilrettelægge tilskudsreglerne på en administrativt hensigtsmæssig måde. Endvidere har det været tilstræbt, at staten anerkender sin forpligtelse over for kirkebygninger og deres historiske inventar som en lovbunden forpligtelse. Statens tilskud til folkekirken udgør i finansåret 1983: 296 mill. kr. Heraf udgør tilskuddet til præstelønninger og -pensioner: 250 mill. kr. eller langt den overvejende del. Af folkekirkens samlede udgifter dækker statens tilskud nu ca. 13 pct. mod ca. 35 pct. i 1966-67. Ved § 1 i lov om folkekirkens lønningsvæsen er statens tilskud til provste- og præstelønninger fastsat til 60 pct. af lønudgifterne. Reelt udgør statens tilskud dog kun ca. 50 pct. i dag. Dette skyldes, at såvel det præsterne tilkommende rådighedstillæg som hjælpepræsteres fulde løn afholdes af fællesfonden uden nogen refusion af statskassen. Præsterens rådighedstillægsordning blev gennemført ved tjenestemandsaftaler i 1971 og 1973 for at muliggøre en rimeligere arbejdsfordeling mellem præsterne. Da denne ordning ikke var forudset i 1969, da statens lovbundne tilskud til folkekirken blev fastsat, måtte udgifterne ved rådighedstillægsordningen udredes fuldt ud af de kirkelige midler. Rådighedstillægget indgår i præstelønningerne som en løndel (særligt tillæg), og det er derfor ikke hensigtsmæssigt, at denne løndel refusionsmæssigt behandles anderledes end de øvrige londele. Statens tilskud omfatter kun tjenstemandsansatte præster.

Lønudgifter til hjælpepræster, der er overenskomstlønnede, afholdes derfor i deres helhed af kirkelige midler (fællesfonden). Denne forskel, der har været begrundet i hjælpepræstestillingens midlertidige og personlige karakter, er efter de senere års praksis for anvendelse af hjælpepræsteansættel-

ser ikke mere så velbegrunder. Hjælpepræstestillinger anvendes i dag i størst udstrækning i tilfælde, hvor befolkningsudviklingen ikke begrunder oprettelse af en fuldtidsstilling (eller omvendt nedlægelse af en hel stilling), men derimod en deltidsbeskæftigelse. Hjælpepræsteansættelsen vil i sådanne tilfælde blive af længere varighed end det hidtil har været sædvanligt og vil dermed have mistet såvel den personlige som midlertidige karakter. Endvidere henvises til, at der bl.a. i konsekvens heraf er foreslået tillagt hjælpepræster sædvanligt medlemskab af menighedsrådet i det folketingsret forelagte forslag til lov om menighedsråd.

Der bør af disse grunde ske en justering af statens tilskudsandel vedrørende præstelønninger. Det er i denne forbindelse anset for hensigtsmæssigt at fastsætte statens tilskud til præstelønninger, således at det muliggøres, at den fulde pensionsudgift vedrørende præste- og provstestillinger – og ikke blot en procentdel heraf – udredes af statskassen. Dette vil indebære en administrativ og regnskabsmæssig forenkling, der falder godt i tråd med, at folkekirkens pensionsområde ved tjenstemandspensionsloven er sammenkædet med statens og folkeskolens pensionsområder, således at der ikke ved overgang mellem disse finder overførsel sted af pensionsreserver eller lignende.

Statskassen har hidtil ydet et lovbundet tilskud til:

1. Provsters og domprovsters udgifter til tjensterejser og kontorhold.
2. Udgifter i henhold til lov om tjenstemænd i staten, folkeskolen og folkekirken § 23, jfr. § 44. (Udgifter i forbindelse med tjenstlige forhold).
3. Konsulentudgifter.

Der er ikke særlige principielle grunde til, at disse udgifter skal afholdes af statskassen. Tværtimod har udviklingen medført, at det skønnes rimeligere at afholde disse udgifter af folkekirkens midler. Eksempelvis kan nævnes, at provsternes udgifter til befordring og kontorrekvisitter vanskeligt kan udskilles fra provstens tilsvarende udgifter som forretningsfører for provstiudvalget. Sidstnævnte udgifter afholdes af fællesfonden.

Bortfald af disse tilskud, der er af beskeden størrelse, jfr. nedenstående opstilling, er derfor skønnet at være en rimelig og nutidig forenkling.

En lignende begrundelse ligger bag forslaget om, at biskoppernes og stiftsøvrighedernes kontorholdsudgifter fremtidig afholdes af folkekirkens midler (fællesfonden). Efter de nugældende regler udredes disse udgifter af statskassen, medens stiftskassererkontorenes udgifter afholdes af fællesfon-